

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 17 kwietnia 2013r.

RPZ-430/5/12/JM

DECYZJA nr RPZ 4/2013

Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na Sebastiana Chróścińskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: „DOMEX GAZ” w Okonku karę pieniężną w wysokości 2.500 zł (słownie: dwa tysiące pięćset zł), stanowiącą równowartość 611,51 euro (słownie: sześćset jedenaście euro 51/100), za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. akt RPZ-403/63/12/JM.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 października 2012r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy działania Sebastiana Chróścińskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: „DOMEX GAZ” w Okonku (dalej: Przedsiębiorca), uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania, działając na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pismem z dnia 3 października 2012r. Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę m.in. do przedłożenia wzorców umów (sprzedaży, zlecenia) stosowanych w obrocie z konsumentami oraz przedstawienia procedury dochodzenia roszczeń od konsumentów, w tym przedłożenia wzorów pism, które Przedsiębiorca kieruje do konsumentów w ramach tej procedury, w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma. W wezwaniu tym Prezes Urzędu pouczył Przedsiębiorcę, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów może nałożyć na niego karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Wezwanie zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 15 października 2012r.

Z uwagi na nieprzekazanie wymaganych dokumentów i informacji, Prezes Urzędu wystosował ponowne wezwanie do Przedsiębiorcy z dnia 31 października 2012r. wyznaczając Przedsiębiorcy termin 14 dni od daty otrzymania pisma na wykonanie wezwania i pouczając ponownie o możliwości nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ww. pismo zostało zwrócone przez pocztę z adnotacjami: „Awizowano dnia 05.11.2012r.”, „awizowano powtórnie dnia 13.11.12r.” oraz „ZWROT nie

podjęto w terminie 20.11.12r.”. Stosownie do art. 44 § 4 Kpa pismo pozostawiono w aktach sprawy uznając je za doręczone z dniem 19 listopada 2012r.

Uwzględniając powyższe, postanowieniem z dnia 30 listopada 2012r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej w związku z nieudzieleniem informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy. Przesyłka zawierająca to postanowienie oraz zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej została zwrócona przez pocztę z adnotacjami: „Awizowano dnia 05.12.2012r.”, „awizowano powtórnie dnia 13.12.12r.” oraz „ZWROT nie podjęto w terminie 20.12.12.”

W dniu 11 grudnia 2012r. do Urzędu wpłynęło pismo Przedsiębiorcy datowane na 29 października 2012r. stanowiące odpowiedź na wezwania Prezesa Urzędu. W piśmie Przedsiębiorca nie wskazał przyczyn udzielenia odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu po upływie wyznaczonych terminów. Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że pismo zostało nadane na pocztę w dniu 7 grudnia 2012r.

W związku z wątpliwościami co do złożonych przez Przedsiębiorcę wyjaśnień, pismem z dnia 14 stycznia 2013r. Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę m.in. do przedłożenia wzorca umowy sprzedaży- zlecenia montażu/dostawy detektora gazu wraz ze wskazaniem, w jakim okresie Przedsiębiorca wykorzystywał ten wzorzec w obrocie z konsumentami. Prezes Urzędu wezwał ponadto Przedsiębiorcę do wskazania, w ilu przypadkach zatrzymał przedpłaty gwarancyjne pobrane od konsumentów na podstawie umów zawartych w oparciu o ww. wzorzec. Jednocześnie Prezes Urzędu poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, załączając do tego pisma postanowienie z dnia 30 listopada 2012r. wraz z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania. Prezes Urzędu pouczył także Przedsiębiorcę o skutkach niemożności doręczenia przesyłki adresatowi w sposób wskazany w art. 42 i 43 Kpa, wynikających z art. 44 § 4 Kpa.

Pomimo prawidłowego doręczenia ww. pisma w dniu 16 stycznia 2013r. Przedsiębiorca nie zastosował się do wezwania Prezesa Urzędu. Przedsiębiorca nie ustosunkował się również do postawionego zarzutu.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Ust. 2 art. 50 ustawy stanowi, że żądanie takie powinno zawierać: wskazanie zakresu informacji, wskazanie celu żądania, wskazanie terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy, do którego Prezes Urzędu zwróci się z żądaniem udzielenia informacji jest przekazanie informacji w sposób pełny. Informacje te powinny być prawdziwe i rzetelne oraz przekazane w terminie wskazanym przez Prezesa Urzędu.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kładą nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (por. E. Modzelewska- Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Warszawa 2002r., str. 339- 340; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt XVII Amr 24/92). Zakres informacji wymaganych od przedsiębiorców określa Prezes Urzędu, przy czym podmioty te zasadniczo nie mogą kwestionować zakresu żądanych informacji. Ocena, czy żądane materiały są niezbędne do realizacji zadań przez Prezesa Urzędu należy bowiem do tego organu (tak np. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 16 grudnia 1998r. sygn. akt XVII Ama 62/98). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 podkreślił, obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy

żądanie określa wszystkie elementy, o których mowa w art. 45 ust. 2 (obecnie w art. 50 ust. 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wprawdzie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wskazuje bezpośrednio na niedotrzymanie terminu do udzielenia informacji jako na przesłankę nałożenia kary, niemniej *ratio legis* tego przepisu wskazuje na konieczność jego interpretowania w sposób pozwalający na egzekwowanie przez Prezesa Urzędu obowiązków informacyjnych od przedsiębiorców (por. E. Modzelewska-Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Warszawa 2002r., str. 339).

Prezes Urzędu podziela stanowisko Sądu Antymonopolowego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 grudnia 1998r. sygn. akt XVII Ama 62/98, odnoszące się wprawdzie do ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, ale zachowujące aktualność także w obowiązującym stanie prawnym, że *z nieudzieleniem danych i informacji na żądanie Prezesa UOKiK mamy do czynienia z upływem terminu wyznaczonego przedsiębiorcy na przedłożenie stosownych materiałów. Nie sposób zatem podzielić argumentacji, iż zakresem przepisu nie jest objęta zwłoka w udzieleniu Prezesowi UOKiK żądanych przez niego materiałów, a jedynie ich nieudzielenie. Przyjęcie takiej interpretacji powołanego przepisu pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z kryteriami racjonalności, które powinny być brane pod uwagę przy interpretacji przepisów prawa. Zdaniem Sądu, inna wykładnia oznaczałaby zgodę na bezkarne blokowanie przez przedsiębiorcę żądań Prezesa UOKiK określonych przepisami prawa, co byłoby trudne do zaakceptowania.*

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2010r. nr 220, poz. 1447 ze zm.) za przedsiębiorcę uznaje m.in. osobę fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 2 tej ustawy działalnością gospodarczą jest m.in. zarobkowa działalność handlowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Sebastian Chrościński prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą: „DOMEX GAZ” w Okonku w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotem jego działalności jest wykonywanie instalacji wodno-kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych. Posiadając status przedsiębiorcy na gruncie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Sebastian Chrościński jest jednocześnie przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spoczywa tym samym na nim obowiązek przekazywania wszelkich niezbędnych informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W trakcie prowadzonego postępowania wyjaśniającego (sygn. akt RPZ-403/63/12/JM) Prezes Urzędu dwukrotnie wezwał Przedsiębiorcę do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów, wskazując jako podstawę prawną żądań przepis art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Obydwa wezwania Prezesa Urzędu skierowane do Przedsiębiorcy odpowiadały wymogom określonym w art. 50 ust. 2 tej ustawy. Wskazywały: zakres wymaganych informacji, cel żądania i termin udzielenia informacji oraz zawierały pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Przedsiębiorca odpowiedział na wezwania po upływie wskazanych w nich terminów. Pierwsze z wezwań Prezesa Urzędu zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 15 października 2012r. Wyznaczony w tym piśmie 14- dniowy termin do udzielenia odpowiedzi upłynął z dniem 29 października 2012r. Drugie wezwanie zostało uznane za doręczone, zgodnie z art. 44 § 4 Kpa, z dniem 19 listopada 2012r. Termin 14 dni do udzielenia odpowiedzi na wezwanie upłynął w niniejszym przypadku z dniem 3 grudnia 2012r. Pismo Przedsiębiorcy stanowiące odpowiedź na wezwania wpłynęło do Urzędu w dniu 11 grudnia 2012r. W ww. piśmie Przedsiębiorca nie wskazał przyczyn, które spowodowały, że nie dochował terminu udzielenia odpowiedzi na skierowane do niego wezwania.

Dodatkowo należy zauważyć, że Przedsiębiorca nie zastosował się także do kolejnego wezwania wystosowanego do niego w ramach postępowania wyjaśniającego o sygn. akt RPZ-403/63/12/JM, na które- pomimo jego prawidłowego doręczenia w dniu 16 stycznia 2013r.- nie udzielił żadnej odpowiedzi.

Dokumenty, których przedstawienia żądał Prezes Urzędu mają istotne znaczenie dla wstępnego ustalenia, czy w ramach prowadzonej działalności Przedsiębiorca nie dopuścił się naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, które uzasadniałoby wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ich brak uniemożliwił zgromadzenie niezbędnego materiału dowodowego, poważnie utrudniając sprawne i efektywne przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. Uchybienie Przedsiębiorcy w zakresie terminu udzielenia odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu skutkowało niemożnością zakończenia postępowania wyjaśniającego w terminie określonym w art. 48 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, postępowanie wyjaśniające nie powinno trwać dłużej niż 30 dni, a w sprawach szczególnie skomplikowanych- nie dłużej niż 60 dni od dnia jego wszczęcia.

Zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy.

Celem kary pieniężnej nałożonej na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest zdyscyplinowanie uczestników i ekonomia postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w związku z nieudzieleniem informacji mają charakter represyjny- stanowią sankcję za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu oraz prewencyjny- zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia. Zagrożenie zaś karami, czyli potencjalna możliwość ich nałożenia, nadaje karom pieniężnym charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji opóźniają lub uniemożliwiają realizację jego zadań ustawowych.

Nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje więc Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że jej okoliczności w pełni uzasadniają nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej. Przede wszystkim należy podkreślić, że Przedsiębiorca udzielił odpowiedzi na dwa kolejne wezwania po upływie wyznaczonych przez Prezesa Urzędu terminów. Prezes Urzędu ocenił, że Przedsiębiorca umyślnie uchylał się od obowiązku udzielenia informacji, tj. co najmniej przewidywał możliwość naruszenia art. 50 ust. 1 ustawy i godził się z tym. Przypomnienia wymaga, że każde z wezwań wystosowanych do Przedsiębiorcy spełniało wymogi formalne określone w art. 50 ust. 2 ustawy, w tym wskazywało termin, w jakim Przedsiębiorca powinien zrealizować żądanie. Odpowiedź na pierwsze wezwanie Prezes Urzędu powinien otrzymać najpóźniej w dniu 29 października 2012r. Swoje pismo Przedsiębiorca nadal na pocztę ponad miesiąc później, tj. dopiero w dniu 7 grudnia 2012r. Przedsiębiorca całkowicie zignorował ponadto fakt otrzymania kolejnego wezwania Prezesa Urzędu z dnia 14 stycznia 2013r., na które w ogóle nie odpowiedział.

Art. 106 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy nie przesądza bezwzględnie o wysokości kary nakładanej przez Prezesa Urzędu. Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu kieruje się założeniem, że powinna spełniać zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes Urzędu powinien wziąć jednak pod uwagę okoliczności wynikające z art. 111 ustawy, a więc uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Decydując o wysokości kary pieniężnej w rozpatrywanej sprawie Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczności wynikające z art. 111 ustawy, w tym stopień zawinienia Przedsiębiorcy. Jak wskazano powyżej, Przedsiębiorca umyślnie nie wykonał obowiązku udzielenia odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu w wyznaczonych w nich terminach. Przedsiębiorca nie uzasadnił także przyczyn swojego zaniechania w tym zakresie. Dodatkowo Przedsiębiorca nie zareagował na kolejne wezwania Prezesa Urzędu.

Zdaniem Prezesa Urzędu, informacje i dokumenty wskazane w skierowanych do Przedsiębiorcy wezwaniach dotyczyły podstawowych aspektów jego działalności i nie wiązały się z żadnymi nadmiernymi i skomplikowanymi działaniami w celu ich pozyskania. Ich dostarczenie w terminie pozwoliłoby na zgromadzenie niezbędnego materiału dowodowego i umożliwiłoby wnikliwą ocenę działalności Przedsiębiorcy z punktu widzenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W opinii Prezesa Urzędu, zachowanie Przedsiębiorcy może świadczyć także o lekceważącym stosunku do organów administracji publicznej.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2.500 złotych, co stanowi równowartość 611,51 euro. Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2012 r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 4,0882 zł. Stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, ustalona kara pieniężna jest adekwatna do okoliczności sprawy i stopnia zawinienia Przedsiębiorcy, zaś jej wysokość jest na tyle dolegliwa dla Przedsiębiorcy, że skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do niewykonywania ustawowych obowiązków innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 10100078 7822 31000 000.

Stosownie do art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 kpc- od niniejszej decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury w Poznaniu.

Otrzymuje:

Pan Sebastian Chróściński
„DOMEX GAZ”
ul. Grunwaldzka 1
64-915 Jastrowie